

Ladislav Kubíček

Reakce uzdraveného

Zamysleli jsme se někdy nad dialogem Krista Pána s uzdraveným? „Věříš v Syna člověka?“ „Kdo to je, Pane?“ Co uzdravenému v té chvíli asi prolitlo hlavou? Musí to být někdo, kdo má maximální moc, ale i maximální lásku. Má o mě eminentní zájem. A najednou byla tomu člověku jasná celá teologie. Je to hezký příklad seriózní rozumové odpovědi. Bůh od nás ale očekává i odpověď lásky, nejen odpověď rozumu a vůle. Uzdravený na Ježíšovu otázku odpovídá „věřím“, padá před ním na kolena a klaní se mu. I my jsme uzdraveni z otroctví. I naše reakce by tomu měla odpovídat. Nejen říct „věřím“, ale vyvodit z toho závěry. Žít podle toho. Padnout na kolena a klanět se je v dnešní době nepopulární. V Bibli všichni padají na kolena, ale pro nás to není pokrokové. Není v tom prvek protestantismu? Nevymlouváme se na své okolí? Jak si Bůh představuje projev mé úcty a vděčnosti?

Ne každému

„Těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému“ (Řím 8,28) - z toho vyplývá, že ne všem všechno napomáhá k dobrému, ale jen těm, kdo milují Boha. Je mi to jasné? Miluji-li Boha, pak všechno, i to nepříjemné a těžké, mi napomáhá k dobrému. Jakmile to promyslím a přijmu, nutně musím změnit svůj postoj ke světu kolem. Nestačí jen v Boha věřit - věří i ďábel! Je nutno Boha milovat! Nemohli bychom Boha milovat víc než dosud? Aby nám taky všechno víc napomáhalo k dobrému? Co kdybychom to ode dneška zkusili? Láska není záležitost citů, ale vůle. Srdce lze vyprovokovat a přinutit, aby více milovalo. Je možno udělat si předsevzetí více Boha milovat. Bůh se určitě nenechá zahanbit. Uvědomím-li si, že mi všechno napomáhá k dobrému, nebude v mém životě žádné místo pro strach. Není tedy strach důkazem mé slabé lásky k Bohu? A napomáhá-li mi něco k dobrému, musím za to taky děkovat, ať je to cokoliv.

Tajemná spolupráce

Bůh je ochoten se pro nás rozdat, nechat se pro nás přibít na kříž, ale nemůže nás vykoupit bez naší spolupráce a bez našeho vědomého souhlasu. Jde tu o tajemnou souhru vůle Boží s vůlí naší. Bůh si přeje, abychom výsadu Božího synovství přijali svobodně. Jakmile dáme byť jen váhavý souhlas, už nás zahrnuje svou láskou, svou slávou. Čím víc budeme děkovat a milovat, tím víc nás bude zahrnovat svými dary a tím víc nás to bude nutit děkovat - je to koloběh bez

konce. Většina lidí na něj ale kašle. Bůh svou lásku nabízí všem, od každého se však nedočká odpovědi. Bůh si nás vyvolil, ale současně očekává naše rozhodnutí, jde tedy i o naši důstojnost a velikost. Nikdy tento souhlas neodvolávejme, vždy ho znovu a znovu opakujme. Navzdory posměškům. „Pane Bože, miluji tě, chci ti sloužit.“ Podobně to řekla i Panna Maria. Její svobodný, ničím nevynucený souhlas byl nutný, bez něj by se Boží plán spásy nemohl uskutečnit.

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem - Zapalují?)

Richard Rohr

Stále ještě potřebujeme svatě

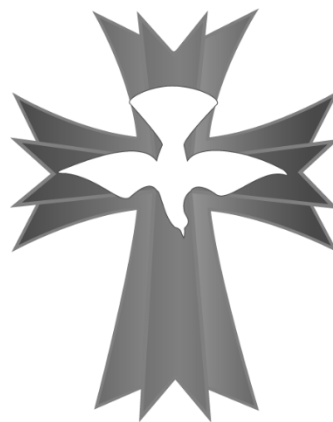
Svatí jsou našimi hrdiny a hrdinkami; stojí za to být katolíkem v naději, že můžeme být jako oni. Je dobré stát na ramenou těchto obrů, těchto svobodných, chudých, láskou žijících lidí.

Katolicismus v jeho nejlepší podobě chce člověku dopřát svobodu světce. Může vést člověka po cestě moudrosti, univerzální tradice, která zahrnuje Abrahama, Sáru, Mojžíše, proroky, Ježíše, Marii a dva tisíce let světců.

Svatí jsou, tak jako my všichni, hříšníci, kterým bylo odpuštěno. Svatí se ale zachovali ve stavu odpuštění a nebyli přemoženi hříchem. Mnozí z nich - povězme upřímně - byli lidé nevědomí, předpojatí, zlomení a neurotičtí. To mi dává naději.

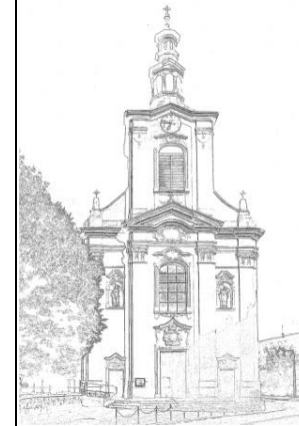
Byl jsem daleko více inspirován, motivován a povzbuzen ve svém katolictví čtením životopisů a životů svatých než jakoukoli teologickou knihou. Byli to hrdinové a hrdinky, kteří formovali mé ideály mladého muže. Stále potřebujeme číst životopisy svatých a myslím si, že by je měli číst i mladí. Každá kultura, na kterou si vzpomenu, formuje nastupující generaci pomocí hrdinských vyprávění a mýtů.

(meditace pro středu prvního týdne po Letnicích)

Václav č. 21 (2021)

23. 5. 2021

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

*Slavnost Seslání Ducha
Svatého*

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30
Út, St, Čt 8:00
Pá 16:30

Modlitební skupina

Pá 15:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

- Farní kavárna se koná v neděli po mši sv. na faře.
- Náboženství dětí bude ve čtvrtek od 14:00.
- Májové pobožnosti budou v neděli po mši sv. a ve středu v 7:30 přede mší sv.
- Noc kostelů bude v pátek 28. 5. 2021, podrobný program najdete na plakátech a na webových stránkách.

David Wilkerson: Dýka a Kříž

14. Život ve službě evangelizace III

Byla to ohromná příležitost, kterou jsem s radostí přijal. Přesto jsem však prosil Boha o zázrak. Chtěl jsem si být naprosto jist, že On stojí za mými plány. Věděl jsem, že se jednou v Glad Tidings sebralo pro domácí misií na jedinou výzvu 2 000 dolarů. My však potřebujeme víc než dvojnásobek. Sama desetiprocentní záloha činí 4 200 dolarů. „Pane“, modlil jsem se toho večera, „jestliže Ty sám pro nás chystáš ten dům, můžeš nás o tom ujistit tak, že dovolíš, abychom tuto částku vybrali za jediné odpoledne.“

Těžké to bylo dost, pokračoval jsem však přesto dál, jako Gedeon, abych to ještě ztížil: „Dej také, Pane, ať tu částku vybereme, aniž bychom se o potřebné výši předem zmínili.“ Odmlčel jsem se. „A také ať ji vybereme bez jakéhokoliv naléhání. Necht' je to něco, co lidé udělají sami z popudu svého srdce!“

Když jsem všechna ta rouna předložil před Pána, připadal jsem si trochu pošetile. Bylo jasné, že se mi do toho domu, plného práce, vůbec nechce.

Přišla předvánoční neděle 1960. Měl jsem odpoledne kázání. Snažil jsem se podat věc co nejstručněji. Popsal jsem náš problém i naše naděje a vyprávěl příhody několika chlapců, které jsme získali. Nakonec jsem pak dodal:

„Přátelé, nemíním útočit na vaše city. Má-li to všechno vůbec být, chci, aby to bylo z Ducha svatého. On sám ví, kolik potřebujeme. Sejdu teď dolů do suterénu. Kdybyste snad chtěli přispět nějakou částkou na tuto práci, rád vás tam uvidím.“

Vyklouzl jsem ze sálu a sešel dolů. Sedl jsem si tam za starou kazatelnu a čekal. Nikdy nezapomenu na tíseň těch několika minut. Vyrazil na mně studený pot. Dost mne to překvapilo: až do této chvíle jsem totiž nevěděl, že vlastně o ten dům na 416. Clinton Avenue opravdu stojím. Přešla minuta, na schodech ticho. Dvě minuty. Pět. Deset minut uběhlo, a já jsem se vzdal. Byl jsem vlastně rád, že už je celý problém za mnou. Alespoň vím, že moje rouno ‚nepracovalo‘.

Pak se jemně otevřely dveře. Vstoupila nějaká velmi stará dáma. Prošla místností se slzami v očích.

„Pane kazateli, patnáct let se modlím, aby taková práce tady začala. Zde je deset dolarů. Je to vše, co mohu dát – vdovin groš. Víím ale, že se rozmnoží a přinese veliký užitek.“

Než odešla, otevřely se dveře znovu a někdo je zajistil židli. Pak vešel dovnitř celý dlouhý proud. Jedna asi padesátiletá paní mi řekla: „Reverende Wilkerson, dostala jsem nějaké peníze od sociálního pojištění. Chci je věnovat vašim chlapcům.“

Byl jsem úplně ochromen. Nikdy jsem neviděl něco takového. Další muž daroval 200 dolarů. Jiný 300. Přišel mladý chlapec, který litoval, že může dát jen 14 centů. „Bůh je ale v nich. Dostáváte všechno, co mám“, řekl.

Vypadalo to, jako by každý musel přispět docela přesně vymezenou částkou. Přišel učitel Pat Rungi a řekl: „Davide, moc nevydělám, ale pracuji s mladými tak, jako vy. Víím dobře, o co vám jde. Rád bych daroval šek na 25 dolarů.“

Trvalo to asi čtvrt hodiny, než se na každého ve frontě dostalo, aby mohl položit na stůl svůj peněžní dárek. Každý přinášel víc než pouhé peníze: přinášel povzbuzení a především opravdovou radost z toho, že dává. Mohl jsem tu radost sdílet s nimi.

Když odešel konečně poslední, vzal jsem tu hromadu bankovek a šeků nahoru do kanceláře paní Brownové. Tam jsme to spočítali. Výsledek byl 4 400 dolarů. Teprve potom jsem jí pověděl o svém rounu, které jsem rozprostřel před Pána. Viděla v tom veliký zázrak a řekla mi, že její sbor něco takového ještě nezažil. Víc, než kdykoliv před tím, byla přesvědčena, že za naším plánem stojí opravdu sám Bůh. Vůbec se jí ale nelíbilo, že jsem byl zaražen nad dvěma sty dolary, které jsme vybrali navíc. Žádali jsme o 4 200 a dostali jsme 4 400. Snad to ode mne bylo dětinství očekávat, že zázrak bude fungovat tak přesně. Nedalo mi to ale pokoj: k čemu těch 200 dolarů navíc? Měl to být obraz Boží hojnosti nebo snad nebeský přebytek bohatství? Došlo snad k chybě při sčítání, podepsal snad někdo nekrytý šek?

Nic takového. Když jsme všechno znovu podrobně prozkoumali, nebylo pochyby o tom, že jsme prostě vybrali o 200 dolarů víc, než jsme prosili. Po několika dnech jsem seděl ve své kanceláři a hovořil s naším notářem o zaplacení potřebné zálohy 4 200 dolarů. Julius Fried se mne ptal: „Máš ten šek na těch dvačtyřicet stovek, Davide?“

Podal jsem mu ho s vděčnou modlitbou. Julius se rozpačitě pohnul na židli, jako by chtěl přijít s něčím nepřijemným.

„Víš dobře, že já sám za své služby neúčtuji Středisku nic...“

Byla to zvláštní řeč. Julius byl členem našeho výboru a nikdy mne nenapadlo, že by jeho čas nebyl darem naší službě.

... ostatním právníkům se ale musí zaplatit. Pak je tu ještě...“

„Kam míříš?“

„Budeme potřebovat ještě nějaké peníze navíc a budeme je muset mít hned, současně s placením depozita.“

„Kolik?“ - „Dvě stě dolarů.“

Dvanáct tisíc dolarů, které jsme podle dohody museli zaplatit jako další částku, přišlo stejně zvláštním způsobem. Příští neděli jsme předložili svou výzvu v jednom shromáždění v Bethpage, Long Island. Odpovědí bylo 3 000 dolarů. Týden na to mi zavolal Arthur Graves a pověděl mi o rozhodnutí

svého sboru. „Zmocnili mne navštívit shromáždění s prázdným šekem. Můžeš ho vyplnit částkou, která bude potřebí k uzávěru položky.“

Tak nás Bůh obdařil právě takovým množstvím peněz, které jsme potřebovali k založení Střediska. Bylo to přesně na haléř. Když jsme přebírali klíče od překrásné georgiánské stavby na Clinton Avenue, řekl jsem své ženě: „Měla jsi pravdu, Gwen. Musela jsi to být ty, kdo nám ukázal, jak na to. Uvědomuješ si, že během jediného měsíce od té chvíle, cos mne vyzvala začít vírou, jsme sebrali 12 200 dolarů?“

Gwen se radovala stejně tak, jako já.

„Kdy přijde na řadu další placení?“ - „Až příští podzim.“

Znělo to tak vzdáleně! Neměl jsem ani tušení, jaký úžasný rok leží před námi. Rok, který nás tolik zaměstná, že jeho podzim s povinností zaplatit 15 000 dolarů druhé splátky tu bude s neuvěřitelnou rychlostí.

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)

Myšlenky na měsíc červen

Giuseppe Forlai: Viděno Jinak – Evangelní rady nejen pro řeholníky

1. Křtem dostáváme tu milost, že se stáváme Božími dětmi a začínáme se připodobňovat Kristu.
2. Bůh nám stále projevuje lásku v Kristově vzkříšeném těle, které se rozdává v Eucharistii.
3. Křtem se počíná dvojitý proces, který nás doprovází po celý život – každý den umíráme a vstáváme z mrtvých. Každý den umírá starý člověk a vstává z mrtvých a obnovuje se člověk nový.
4. Hřích se vždycky rodí z falešné představy, že Bůh se staví proti nám.
5. Ačkoli jsme smrtelní, většina z nás žije, jako bychom nikdy neměli zemřít, ba dokonce když někdo zemře, jsme pobouřeni, jako by došlo k něčemu nepředpokládanému nebo nepochopitelnému.
6. Hřích není pouze něčím špatným, co člověk dělá, ale též odklonem od reality takové, jak se nám nabízí.
7. Nový člověk, který se každý den znovu rodí a vstává z mrtvých, je člověkem, jenž nepopírá realitu, ale přijímá dar svého každodenního života a klade tento dar před Krista.
8. Každodenně jsme pozváni k tomu, abychom v síle křtu nechávali umírat starého člověka a milovali skutečnost tak, jak ji dovede milovat pouze nový člověk.